

Publicerad 2014-11-09 09:54 av Lizzarde

Men hörseln var god

Hon satt där hon satt

ensam i sitt rum

med sneda fingrar

sedan länge stum

men virka gick bra

och hörseln var god

så grändens röster

höll upp hennes mod

med sockor på hög

och fönstret på glänt

blev dagar till år

men hoppet var tänt

att någon en dag

från sorlet brast ut

och sjöng om den kväll

då allting tog slut

om morgonens själ

och stumhet försvann

det blev aldrig kväll

och sagan var sann

men ingen tog ton

och kvällen tog vid

men hörseln var god

och än fanns det tid

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lizzarde med Poeter.se id #25517 innehar upphovsrätten